

Είδε κανείς σας την κόρη μου τη Χαγκίτ, να εδώ στη φωτογραφία, της μίλησα τελευταία φορά την Παρασκευή το βράδυ, είπαμε Σαμπάτ Σαλόμ και μου είπε ότι ήταν παρέα με τις φίλες της και τους φίλους της στο φεστιβάλ. Την είδε κανείς από τότε; Στο τηλέφωνό της δεν απαντάει. Ούτε στα μηνύματα. Βοηθήστε με να τη βρω. Δεν μπορεί, κάποιος θα την είδε, 17 ετών, μελαχρινή, φορούσε μια μαύρη μπλούζα και τζην παντελόνι.

Είδα σε ένα βίντεο το γιό μου τον Ίλαν να τρέχει προς τα αυτοκίνητα για να σωθεί. Να εδώ αυτός, με τα μακριά μαλλιά και τα γυαλιά, έτρεχε ανάμεσα σε άλλους. Τον είδε κάποιος από εκείνη την ώρα;

Είχε έρθει με φίλους του, μόλις πριν μια εβδομάδα είχαν τελειώσει τη θητεία τους στο στρατό. Ψάχνω παντού, δεν μπορώ να τον βρω.

Ψάχνω για την Όρλυ, τη Μάγια και τον Γκιλάντ, τα τρία παιδιά μου, τα κορίτσια είναι δίδυμα και μοιάζουν πολύ μεταξύ τους, βοηθήστε με κανείς τους δεν απαντάει στο τηλέφωνο, τους είδατε κάπου;

Είχαν έρθει με ένα άσπρο SUV Mazda, είχαν μαζί τους και δύο φίλους τους από τη γειτονιά στο Τελ Αβίβ, τον Έντεν και τη Σιράν. Ο Γκιλάντ είναι πολύ ψηλός, κοντά δύο μέτρα δεν περνάει απαρατήρητος, δείτε-δείτε εδώ, βοηθήστε με, δεν είναι δυνατόν κάποιος θα τους έχει δει.

Αναζητώ την κόρη μου, το γαμπρό μου και τα δύο εγγόνια μου, από τη Χάιφα. Μύριαμ, Ιλάι, Ορί και Ορτάλ Κοέν, ήρθαν εδώ στο Κιμπούτς για να περάσουν με τους φίλους τους τη γιορτή του Σιμχά Τορά, οικογένεια Ραμπινόβιτς οι φίλοι τους, Εστέρ και Γκάϊ Ραμπινόβιτς, ο Γκάϊ είναι ο γιατρός του Κιμπούτς. Εσείς, εσείς εδώ στο Κιμπούτς μένετε, δεν τους είδατε;

Αναζήτηση στο κενό, ελπίδα χωρίς ελπίδα. Από το ένα πτώμα στο επόμενο από τα πολλά που κείτονται στο άνυδρο χώμα της ερήμου, εκεί που κάποιες ώρες πριν νέες και νέοι διασκεδάζαν στους ρυθμούς της μουσικής. Κι όταν τελειώσουν τα πτώματα, η αγωνία χτυπάει κόκκινο, δεν είναι ανάμεσά τους, όμηροι κάπου μέσα στη Γάζα, λάφυρα ζωντανά.

Μια μάνα, κοκκαλώνει πάνω από μια σακούλα, σκύβει, χαϊδεύει το πρόσωπό του, ξεσπά αλλά δεν ακούγεται, χάνονται οι λυγμοί της από τις κραυγές ανεπίπτου θρήνου και οργής του διπλανού πατέρα που γίνεται ένα με το άψυχο κορμί της κόρης του.

Σοκάρεστε; Κι όμως είναι η πραγματικότητα που βιώνουν εκατοντάδες οικογένειες Ισραηλινών από το Σάββατο. Απόγνωση. Είδαν τα παιδιά τους τελευταία φορά την Παρασκευή, έφευγαν χαμογελαστά και χαρούμενα για το μουσικό φεστιβάλ στην έρημο, τους συνόδευσαν στην πόρτα με το κλασικό στο Ισραήλ κατευόδιο, «τισμερού αλ ατμεχέμ», να προσέχετε.

Μικρά παιδιά, 16, 17, 18 ετών που θα γύριζαν το Σάββατο βράδυ για να πάνε στο σχολείο τους την Κυριακή το πρωί. «Τισμερού αλ ατμεχέμ», γιατί στο Ισραήλ όλοι είναι εξοικειωμένοι με τον κίνδυνο, ζουν μαζί του κάθε μέρα, κάθε ώρα και μαθαίνουν να προσέχουν, να είναι ασφαλείς, μαθαίνουν να φυλάγονται, να ανιχνεύουν τον κίνδυνο και να τον αποφεύγουν. Καθημερινότητα.

Πως να φυλαχθούν όμως από τον ορκισμένο να τους σκοτώσει; Έτρεξαν, κρύφτηκαν, κάποιος έδωσαν μάχη να προστατεύσουν τον εαυτό τους και την οικογένειά τους. Τους σκότωσαν πισώπλατα κυνηγώντας τους. Τους σώρισαν στο δρόμο όπου τους έβρισκαν. Τους δολοφόνησαν μέσα στα σπίτια τους. Κι όσους δεν σκότωσαν εν ψυχρώ, τους μάζεψαν βίαια και τους πήραν μαζί τους, ασπίδα τους και λάφυρο για την επόμενη μέρα.

Και για όσους έχουν ακόμα ερωτηματικά και αμφιβολίες για το από ποια μεριά να σταθούν. Κάντε μια παύση, γίνετε εσείς για λίγα μόνο δευτερόλεπτα η μάνα, ο πατέρας, ο αδελφός, η αδελφή. Κάτι σαν τα δικά μας παιδιά στο rockwave festival στη Μαλακάσα ήταν. Χωρίς επιστροφή.

Δεν είναι ώρες αυτές ούτε για πολιτική αποτίμηση της κατάστασης, ούτε για την ανάλυση του πως και γιατί φτάσαμε εδώ. Αυτές είναι μόνον ώρες για να ανταμώσουμε με τα βλέμματα και την ψυχή των οικογενειών που θρηνούν τους πεθαμένους τους και αγωνιούν για τους δικούς τους που ήδη ζουν το δράμα της ομηρείας. «Τισμερού αλ ατμεχέμ». Η τελευταία ευχή. Δεν έπιασε.

Πηγή: [facebook Minos Moisis](#)